

in natura, burde bestemmes til en fast for hele Kongeriget gjældende Sum, men da en saadan almindelig Norm vanskelig lader sig bestemme, efter som Priserne, endog affeet fra de vrelende Conjuncturer, betydelig kunne variere i de forskjellige Dele af Landet, hvilket ogsaa har foranlediget, at der er fremsat indbyrdes meget afvigende Forslag af Amtsraadene med Hensyn til Størrelsen af denne Godtgjørelse, har man anseet det rettest, at den fastsættes i hvert enkelt Tilfælde, hvorved der ogsaa kan tages Hensyn til de Tilfælde, hvor der — som paa flere Steder i Landet — efter Overenskomst istedet for Græsningen er tillagt Jordemoderen et fast Bederlag, idet Pengegodtgjørelsen for Vinterfouragen selvfølgelig maa bortfalde for en Deel eller i det Hele, hvor dette Bederlag allerede befindes at være saa rigeligt, at det tillige indeholder Godtgjørelse for den omhandlede Fourage.

3. Den i Reglementet af 21de Novbr. 1810 § 19 foreffrevne taxtmæssige Betaling for Jordemødres Tjeneste forhøies til det Tredobbelte. Som en Følge heraf vil der for en Gaardmands Kone ydes mindst 2 Rd., for en Huusmands Kone mindst 1 Rd. og for en Understes Kone mindst 3 Mk., hvorved man dog har troet, at det burde bestemmes, at jordløse Huusmand blive at betragte lige med Underster. Det er fra flere Sider blevet erindret, at en Forhøielse i den nugældende Taxt kunde berygtes at ville blive til Jordemødrenes Skade, forsaavidt som Mange paa Landet nu betale langt over Taxten, medens det er et Spørgsmaal, om ikke de Fleste, naar Taxten saaledes forhøies, vil holde sig til denne. Naar det imidlertid erkendes, at Taxten, som er normeret i Aaret 1810, ikke staaer i et passende Forhold til den nu tiltagne Velstand og de høiere Priser paa alle Livets Fornødenheder, synes den anførte Betragtningssmaaede saa meget mindre at være af afgjørende Betydning, som det vistnok kun er undtagelsesviis, at der gives Mere end det, hvortil Taxten nu foreslaaes forhøiet, og det dog neppe er sandsynligt, at dette vilde ophøre, hvorimod en Forhøielse som den paatænkte vil vise sin gavnlige Virkning, navnlig i de fattigere Egne, hvor Jordemø-

drener Naar isærdeleshed ere sætte. Om Nogen iøvrigt skal ansees som Gaardmand eller Huusmand, maa i forekommende Tilfælde afgjøres efter ethvert Steds Begreber.

Endelig synes Billighed at tale for, at der for Fremtiden tilstaaes Jordemødrene en passende Betaling af Communen for at betjene Personer, der nyde Fattigunderstøttelse, saaledes at disse sættes i Klasse med Understers Koner.

Naar iøvrigt Taxten forhøies som foreslaaet, maa denne Forhøielse ogsaa komme Kjøbstadjordemødre tilgode, da der for bemeldte Jordemødre overhovedet ikke er fastsat nogen anden Taxt end den, der gjælder paa Landet, og ligeledes er det anseet billigt, at der tilstaaes dem den samme Betaling for at betjene Fattiglemmer, som er foreslaaet for Jordemødrene paa Landet. Derimod er der ikke fundet tilstrækkelig Grund til ellers at gøre nogen Forandring med Hensyn til de Emolumenter, der af det Offentlige ere tilstaaede Kjøbstadjordemødrene, eftersom disse deels allerede nyde en betydelig større Pengeløn end Jordemødrene paa Landet, deels ogsaa have en mere indbringende og mindre byrdefuld privat Praxis end disse, hvorfor ogsaa de Klager, der ere fremkomne over Jordemødrenes Stilling, saagodt som uvelukkende angaae Landdistricterne.

Endelig er det taget under Overveielse, om ikke de Regler, hvorefter Jordemødre, som efter velført Tjeneste formedelst Alder og Svagelighed afgaae fra deres Bestilling, for Tiden blive pensionerede (Cancelliskrivelse af 15de Novbr. 1834), maatte kunne behøve en Forandring. Det kunde vel i denne Henseende have Udstilligt for sig, at de enkelte Districter ogsaa udrede Pension i Forhold til Værdien af de Emolumenter, der falde samme til Laft, men foruden at der vistnok i Anvendelsen vilde opstaae mange Vanskeligheder ved Ansættelsen af disse Emolumenters Pengeværdi, kunde man neppe heller, naar samtlige Indtægter toges i Betragtning ved Pensionsberegningen, vedlige holde det som en almindelig Regel, at Jordemoderen uden Hensyn til Tjenestetiden, naar hun blot har tjent forsvarligt og gaaer af formedelst Alder og Svagelighed, skal have $\frac{2}{3}$ af Lønningen i Pension, hvorimod det synes,